

osobě neb určitému množství osob a aby od těchto osob byla přijata, což se prý nestalo v projednávaném případě, kde obec toliko prohlásila, že povolí jízdu přes svůj pozemek každému, kdo zaplatí 5 Kč za fůru, takže by jí prý nárok na zaplacení vznikl teprve, kdyby osoba, jež hodlá jeti přes pozemek, se zavázala k placení buď před tím aneb jednou pro vždy. Dovolání napadá tento právní názor právem jako mylný (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Lzeť zajisté nabídku učiniti závazně i několika osobám, dal-li nabízeč jinak zřejmě na jevo, že přes to chce býti vázaným (srov. Staub-Pisko komentář k allg. d. Handelsgesetz z r. 1910 k čl. 337 §§ 15 a 16, Ehrenzweig, System des allgem. ö. Privatrechtes 1920, sv. II./I str. 122). Nelze vyloučiti, že také všeobecná nabídka, třebaže podle čl. 337 obch. zák. zásadně není závazna, přece se může státi závaznou, když nabízeč ji přes to za závaznou uznává, a jistě se pak nemůže ani druhá smluvní strana, přijavši onu domněle nezávaznou nabídku, dovolávati její nezávaznosti. Bude-li tedy zjištěno, že žalující obec chtěla býti zavázána, že bude trpěti, by zájemníci přejeli za poplatek, správně odměnu 5 Kč, přes její pole, nebude pochybnosti, že šlo o nabídku závaznou a vedoucí ke smlouvě, jakmile byla přijata některou z osob, třebaže individuálně neurčitých, v jejichž prospěch se stala. Není třeba, by tato osoba nabídku přijala výslovně a ve lhůtě § 862 obč. zák., nebo dokonce již předem nebo jednou pro vždy se zavázala k plnění, jež jí smlouva ukládá. Přijetí nabídky ke smlouvě se může státi nejen výslovně (§ 861 obč. zák.) aneb mlčky (§ 863 obč. zák.), nýbrž i bez jeho prohlášení (§ 864 obč. zák.) tehdy, když již pouhé provedení nabídky ke smlouvě ji uskutečňuje, takže není třeba, by přijetí nabídky ke smlouvě jejím uskutečněním — tedy ji uskutečňující jednání druhé strany — bylo nabízeči známo (srov. materialie k § 84 III. novely k obč. zák. z r. 1916). Obdobně se má věc, když strana, které byla učiněna tak zvaná reální oferta, které tedy nabízečem bylo s nabídkou také ihned plnění dáno do volné moci, znajíc obsah nabídky, osvojí si nabídnuté plnění, neboť i tím přijímá nabídku a vstupuje do smluvního poměru s nabízečem, jehož vázanost na nabídku tu ovšem nemůže býti obmezena předpisem §u 862 obč. zák., nýbrž musí býti posuzována podle zvláštní povahy případu (srov. i tu shora jmenované dílo Ehrenzweigovo str. 127 a 128). Podle toho nelze na otázku, zda vznikla v projednávaném případě ze sběhu věcí, jak jej sporné strany přednesly, mezi nimi závazná smlouva, již nyní odpověděti záporně, jak učinil odvolací soud. Ježto tento pro své mylné právní stanovisko nevyřídil odvolání, napadající rozsudek první stolice, po stránce skutkové pro rozpor se spisy a pro podstatné vady řízení, nemůže toho času dovolací soud rozhodnouti ve věci samé a musil proto uznati, jak se stalo.

Čís. 6494.

Vládní komisař města Brna nebyl oprávněn zciziti obecní nemovitosti, leč že by šlo o odvrácení hrozící škody.

Soudy, jednající o platnosti takovéto kupní smlouvy, jsou oprávněny přezkoumati, zda vládní komisař byl oprávněn ji uzavřítí.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1926, Rv II 635/26.)

V sezení ze dne 2. listopadu 1918 usnesl se dřívější německý obecní výbor města Brna prodati dům čp. 21 spolku R. a dům čp. 23 spolku T., k provedení tohoto usnesení však nedošlo vzhledem k tehdejšímu nejistým politickým poměrům. Dne 5. listopadu 1918 vzdalo se 36 členů tehdejšího obecního výboru mandátů a ještě téhož dne dosazen byl zemskou komisí Petr E. jako vládní komisař města Brna. V prosinci 1918 projevil poradní výbor obecní správní komise zásadně ochotu, prodati dům čp. 23 oběma spolkům, vyhradil přezkoumání osnovy kupní smlouvy právnímu výboru, jenž na ní předsevzal změny, načež ji v lednu 1919 vládní komisař podepsal. Na základě této smlouvy bylo na dům čp. 23 vloženo vlastnické právo pro každý spolek polovicí. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se městská obec Brno proti žalovaným spolkům R. a T. nálezu, že vklad vlastnického práva pro žalované spolky na domě čp. 23 jest neplatným a se zrušuje, že žalovaní jsou povinni svoliti k výmazu práva vlastnického (a zástavního práva pro kupní cenu) na domě čp. 23 a odevzdati žalobkyni dům čp. 23 do držby fysické i knihovní. Žalobu opírala jednak o to, že vládní komisař nebyl oprávněn ku prodeji, jednak o to, že dům byl prodán daleko pod skutečnou cenou, tudíž že šlo vlastně o darování, vyžadující schválení zemského výboru a formy notářského spisu. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Důvody: Podle § 33 druhý odstavec zákona ze dne 3. května 1905, čís. 56 z. zák. pro Moravu, týkajícího se vydání nového obecního řádu a nového řádu volebního do obce pro zem. hlav. město Brno, má místodržitel v případě, že obecní zastupitelstvo opomene nebo se zdráhá, úkony a povinnosti mu příslušející vykonávati, jedná-li se o záležitosti přenesené působnosti, na útraty obce o potřebnou odpomoc se postarati. Též v záležitostech samostatné působnosti je vládě vyhrazen vliv a kontrola. Místodržitel může obecní radu z důležitých příčin rozpustiti. Až do doby, kdy se ustaví nově zvolená obecní rada, učiní místodržitel opatření, jichž potřebí k zatímné správě věcí. Nelze pochybovati o tom, že smlouva o odprodeji domu čís. 23 straně žalované, ujednána a provedena byla výhradně vládním komisařem v dohodě s přiděleným mu poradním výborem. Kdežto strana žalující tvrdí, že vládní komisař k uzavření takové smlouvy, ze které v souzeném případě dokonce vzešla obci dosti značná majetková újma, oprávněn nebyl, ježto se nejednalo o nutnou, okamžitého neb aspoň prozatímního vyřízení vyžadující záležitost, a že do oboru působnosti vládního komisaře patří jen takovéto nutné záležitosti, — a proto se domáhá zrušení kupní smlouvy soudním rozsudkem, zastává strana žalovaná stanovisko, že vládní komisař mohl tuto smlouvu beze všeho uzavřítí, ježto mu příslušela práva starosty, městské rady a obecního zastupitelstva, a následkem toho že byl oprávněn i ku zcizení obecní nemovitosti. Podle dekretu zemské správy politické ze dne 5. listopadu 1918 pověřen byl vládní komisař »správou

obecních záležitostí«, že se však nemohlo jednati o přenesení neobmezených práv na vládního komisaře, od vlády ustanoveného, plyne dle náhledu soudu z poslední věty Šu 33 zemského zákona č. 56 z roku 1905, dle něhož má v případě rozpuštění obecního zastupitelstva místo-držitel učiniti potřebná opatření k prozatímnímu obstarávání obecních záležitostí až do doby, kdy se ustaví nově zvolená obecní rada. Je tedy nerozhodno, že se ve shora zmíněném dekretě nemluví o prozatímním obstarávání záležitostí, nýbrž jen o obstarávání obecních záležitostí vůbec; neboť státní správa nemohla přenést na vládního komisaře, od ní ustanoveného více práv, než mu příslušelo podle ustanovení zákona. Že se vládní komisař ustanovuje jen na dobu poměrně krátkou, vysvítá z ustanovení Šu 34 brněnského obecního řádu, podle něhož v případě rozpuštění obecního zastupitelstva mají se nové volby připravit tak, by volební listiny do dvanácti týdnů byly vyloženy. Potřebné opatření mohlo zajisté i v tomto případě stejně jako ve všech jiných případech učiněno býti jen ustanovením vládního komisaře. Jak shora již uvedeno, vzdalo se dne 5. listopadu 1918 36 členů brněnského obecního zastupitelstva dalšího vykonávání mandátů obecního zastupitelstva. Ježto ke způsobilosti k usnášení se obecního zastupitelstva, sestávajícího ze 57 členů, pravidelně se vyžadovala přítomnost aspoň 29 členů včetně předsedajícího (§ 65 ob. ř.) a po odchodu 36 členů zbývalo jen 21 členů obecního zastupitelstva, nemohlo o způsobilosti k usnášení a k zastávání funkcí tehdejšího obecního zastupitelstva již býti řeči. Poměry byly tedy úplně stejné, jako v případě úředního rozpuštění obecního zastupitelstva a musela tedy státní správa, která dle ustanovení zákona vykonává právo dohlédací nad obcemi, učiniti potřebné opatření k prozatímnímu obstarávání obecních záležitostí. Tvrzení strany žalované, že se zde jedná o zcela výjimečný případ, na který se všeobecné ustanovení zákona, týkající se jen obyčejných případů, nevztahuje, postrádá veškerého zákonného odůvodnění. Smysl shora cit. slov. »k prozatímnímu obstarávání záležitostí« nasvědčuje zcela značnému omezení oprávnění orgánu, státní správou k takovému prozatímnímu obstarávání obecních záležitostí ustanoveného. Prozatímní obstarávání záležitostí je zvláštní druh obstarávání záležitostí, jistá modifikace u porovnání s pravidelným vedením záležitostí zásadním jejich nositelem. Prozatímní obstarávání záležitostí označuje se tím také jako co do obsahu s pravidelným vedením záležitostí se úplně nekryjící, t. j. jako obmezenější; účelem ustanovení vládního komisaře je, by obecní správní aparát i v době, kdy obec postrádá řádného zastoupení, nezůstal státi, tedy by nenastala jednak anarchie ve správě, jednak její přerušení. Z toho důvodu byl vládní komisař podroben veškerým obmezením ohledně úředních výkonů, spočívajícím v povaze jeho ustanovení. Z toho však plyne nade vší pochybnost, že ovšem zásadně obvyklé správní výkony ohledně obecního majetku jako dozor nad užíváním a správou obecního majetku, správy obecních ústavů, sestavování ročních rozvrhů a účtů, mimořádná opatření naproti tomu, t. j. taková, která překročují meze obvyklé správy, patří jen tehdy ku kompetenci vládního komisaře, když nebezpečí nenahraditelné škody nepřipouští odkladu, že však z kompetence

vládního komisaře zásadně vyňaty jsou veškeré záležitosti, ve kterých obecní zastupitelstvo se má — nehledě ku shora zmíněným případům — v mezích platných zákonů dle volného uvážení zařídit, tedy v záležitostech, ve kterých nemá právního závazku k jednání v tom nebo v onom směru a kde se může tedy zařídit dle volného svého rozhodnutí. Tyto meze příslušnosti vládního komisaře, které lze určit jen dle účelu jeho ustanovení, nebyly v souzeném případě dodrženy. Neboť odprodej budovy, obci přináležející, k ubytování obou žalovaných spolků, je, nejde-li o právní závazek, ponechán úplně volnému rozhodnutí obecního zastupitelstva a podepsání kupní smlouvy za účelem knihovního převodu práva vlastnického ohledně oné budovy ve prospěch strany žalované přesahuje značně hranice běžné obecní správy. Neboť za daných okolností nelze zde mluvit o nějakém neodkladném opatření správním. Zcizil-li vládní komisař za svého úřadování snad i ještě jiné obecní nemovitosti, ať právem, ať neprávem, je pro rozepří, o jejíž rozhodnutí se zde jedná, zcela nerozhodno. Ježto soud na základě těchto úvah dospěl k přesvědčení, že vládní komisař ani sám, ani v dohodě s pouhým poradním sborem nebyl oprávněn k prodeji domu, o který se zde jedná a uzavřením kupní smlouvy meze svého oprávnění překročil, nebylo třeba prováděti ostatní stranou nabízené důkazy, nýbrž opodstatněné žalobní žádosti bylo již s hořejších důvodů vyhověti a dle žalobní žádosti uznati. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Nesprávné posouzení věci po stránce právní spatřují dovolatelé hlavně v tom, že první soud dospěl k názoru, že vládní komisař nebyl oprávněn uzavřítí prodej a podepsati kupní smlouvu za město Brno. V tomto směru dlužno především zkoumati, na jakém zákonném podkladě došlo k ustanovení vládního komisaře. První soud zjistil ze spisu zemské správy politické v Brně, že písemným prohlášením ze dne 5. listopadu 1918 vzdalo se 36 členů tehdejší brněnské obecní rady vykonávání svých mandátů a že k jejich resignaci se též připojil tehdejší starosta a že téhož dne byl ustanoven zemskou správou politickou v dohodě se správní komisí Petr E. vládním komisařem zemského hlavního města Brna a požádán, aby se tohoto úřadu bez prodlení ujal a převzal správu obecních záležitostí od dosavadního starosty Ferdinanda Sch-a. Toto zjištění není napadeno. Prvý soud má proto za to, že k ustanovení vládního komisaře došlo podle ustanovení §u 33 poslední odstavec zák. z 3. května 1905, čís. 56 z. zák. pro Moravu, ježto v důsledku vzdání se 36 členů obecní rady i se starostou byly poměry tehdy stejné, které má na zřeteli § 33 odstavec druhý a třetí cit. zák. Vždyť tímto stala se obecní rada neschopnou usnášeti se a zastávati úkoly jí přikázané (§ 65 cit. zák.). Tomuto názoru dlužno plně přisvědčiti, ježto stav byl vlastně týž jako v případě úředního rozpuštění obecní rady (§ 33 třetí odstavec). Proto státní správě v důsledku jí přikázaného práva dozorčího (§ 33 první odstavec) nezbylo, než učiniti opatření, by v obecní správě nenastalo přerušeni a s tím spojené zmatky, čemuž čelila ustanovením vládního komisaře. Tím padají námitky odvolatelů, že ustanovení vládního komisaře nestalo se za poměrů, které zákon měl jediné na mysli, totiž při rozpuštění obecní rady, nikoliv však, když členové

obecní rady (převážná jejich část) pod tlakem změněných poměrů politických vzdali se mandátů. Rozsah pravomoci vládního komisaře dlužno posuzovati podle §u 33 poslední odstavec cit. zák., jak první soud správně dovodil. Návoru odvolatelů, že jediným podkladem pro posouzení postavení a pravomoci vládního komisaře je jeho jmenovací dekret, v němž se praví: »Ustanovuji v dohodě se správní komisí V. V. vládním komisařem zemského hlavního města Brna... Dosavadní starosta města Brna... byl požádán, aby správu obecních záležitostí Vám bezprodleně předal«, nelze přisvědčiti. V dekretu zemské politické správy z 5. listopadu 1918, řízeném na Ferdinanda Sch-a, starostu města Brna, se praví: »Podáním z 5. listopadu 1918 oznámila převážná většina členů obecní rady, že se vzdává vykonávání svých mandátů. Na základě ustanovení §u 33 zák. ze dne 3. května 1905, čís. 56 z. zák. ustanovuji tudíž vládním komisařem v zemském hlavním městě Brně... Petra E-a a pověřuji jej vedením správy obecních záležitostí.« Nelze pochybovati o tom, že oba tyto dekrety, vydané následkem resignace převážné většiny členů obecní rady dlužno považovati za jediný celek — jeden správní akt — čemuž též nasvědčuje jejich koncept. Proto úplna postačuje, když na ustanovení § 33 cit. zák. odvolává se dekret řízený na tehdejšího starostu města Brna, byť i v jmenovacím dekretu toto zákonné ustanovení nebylo výslovně citováno. Pro rozsah pravomoci vládního komisaře je tedy rozhodným ustanovení § 33 poslední odstavec cit. zák., podle něhož až do doby, kdy se ustaví nově zvolená obecní rada, má místodržitel učiniti potřebná opatření k prozatímnímu obstarávání obecních záležitostí. Odvolací soud plně sdílí názor prvního soudu, že pod pojem prozatímního obstarávání záležitostí lze zahrnouti jen záležitosti běžné správy a nikoliv opatření mimořádného rázu a že k mimořádným opatřením přesahujícím meze obvyklé správy byl by vládní komisař oprávněn jen tehdy, když pro hrozící nebezpečí nenahraditelné škody nepřipouštějí odkladu. K uvarování zbytečného opakování poukazuje se v tomto směru na správné a výstižné důvody prvního soudu, které v celku přikloňují se k názoru vyslovenému v nálezu nejvyššího správního soudu z 19. prosince 1921, č. 7598 (č. 1069 sb. n. spr. s.) a nálezu býv. správního soudu z 19. února 1914, č. 973 (č. 10.088 sbírky Budwinski). Že zcizení nemovitosti není věcí běžné správy, vyplývá nepochybně z ustanovení § 62 cit. zák., dle něhož je vyhrazeno obecní radě rozhodovati o zcizení nemovitostí, kterážto usnesení vyžadují dokonce kvalifikované většiny. (§ 68 f). Žalovanou stranou nebylo ani tvrzeno, že zcizení bylo věcí neodkladnou pro nenahraditelnou škodu obci hrozící. Než, i kdyby se přisvědčilo názoru odvolatelů, že pro posouzení rozsahu oprávnění vládního komisaře je toliko rozhodujícím jmenovací dekret, v němž nebylo poukazu na § 33 cit. zák. a že v důsledku toho vládní komisař v sobě spojoval funkce starosty, městské a obecní rady, nebylo by lze považovati za platné zcizení zmíněné nemovitosti. Nelze zajisté pochybovati o tom, že správním aktem nemohlo by na vládního komisaře býti přeneseno více práv, než zákon přiznává v §§ 58—89 cit. zák. starostovi, městské a obecní radě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací soud zabýval se dovoláním v první řadě s hlediska důvodu Šu 503 čís. 4 c. ř. s. V odst. 1. a 2. provádějí dovolatelé tento důvod spíše po stránce formální, vytýkajíce pochybnost žalobní prosby, ač nejsou s to dovoditi tuto vadu ze zákona. Nesporno jest, že žalující obec byla před změnou knihovního stavu, jež zavedla podnět k tomuto sporu, knihovní vlastníci sporné nemovitosti, mohla proto býti dotčena knihovním vkladem vlastnického práva pro žalovanou stranu ve svém knihovním právu a může se domáhati znovuzřízení bývalého stavu knihovního s dalšími toho důsledky, t. j. vrácení sporné nemovitosti do fysické držby. Žalobní nárok odůvodnila žalobkyně neplatností kupní smlouvy, na základě které došlo ke vkladu vlastnického práva pro žalované spolky, tudíž k napadené změně knihovního stavu. Uvedená skutečnost je podmínkou žalobního nároku, není však potřebí, by neplatnost ta byla ať již sama o sobě nebo ve spojení s dalšími důsledky vyslovena přímo ve výroku rozsudkovém. Postačí, že o neplatnosti kupní smlouvy rozhodl soud v důvodech rozsudkových jako o předpokladu žalobního nároku, což odpovídá při nejmenším procesní hospodárnosti. Dovolatelé, popírajíce právní předpoklady žaloby podle Šu 62 knih. zák., přehlížíjí, že ke vkladu došlo sice na základě listiny, vydané vládním komisařem, ale že žalující obec popřela platnost smlouvy, osvědčené touto listinou pro nedostatek závazného projevu její vůle a že z toho dovozuje také neplatnost knihovního zápisu na jejím základě provedeného. Pokud dovolatelé poukazují na nutnost předchozího rekursu pro nedostatek schválení smlouvy zemským výborem, přehlížíjí, že kupní smlouva jest neplatná i z jiných důvodů, než pro nedostatek tohoto schválení. Ale i kdyby toho nebylo, nemohlo by opomenutí rekursu do vkladu vlastnického práva pro žalované spolky vyloučiti právo k žalobě podle Šu 62 knih. zák., neboť opačný náhled nelze odůvodniti ze zákona.

K odst. 3. až 5. dovolacího spisu. Dovolatelé uvádějí jako důvod svého knihovního vlastnického práva jedině kupní smlouvu ze dne 18. ledna 1919, podepsanou za žalující obec vládním komisařem E-em, žalobkyně tvrdí pak, že nelze kupní smlouvu tu uznati za závazný projev její vůle. takže i knihovní vklad na ní spočívající jest neplatným. Soudy, rozhodující o soukromoprávním nároku vytčeném v žalobní prosbě, musily proto přezkoumati platnost kupní smlouvy i po té stránce, zda fysická osoba, jež při sjednání koupě jednala za žalující obec a podepsala písemnou smlouvu, byla oprávněna zastupovati žalující obec a uvedené jednání za ni provésti. O oprávnění tom jako předpokladu sporného soukromoprávního nároku a důsledkem toho o platnosti a závaznosti kupní smlouvy jako právního jednání rozhodly právem soudy, byť i jen na základě zákona ze dne 3. května 1905, čís. 56 z. zákona, jehož jednotlivé §§ budou dále uvedeny. Z rozhodování toho, jež tvoří předpoklad rozhodnutí tohoto sporu, nebyly soudy vyloučeny přes to, že nebylo možné napadati uvedené právní jednání vládního komisaře oprávněným prostředkem, podaným u soudu, neboť tím není soudům odňato právo přezkou-

mati platnost kupní smlouvy i po této stránce, pokud toho bylo třeba k rozhodnutí o žalobě. Rozhodnutí nejvyššího soudu, uvedená v dovolání, týkají se případu, vytčeného v §u 5 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n., kde rozhodnutí o prejudiciální otázce přikázáno jest výslovně správním úřadům, čehož není v tomto sporném případě. Také co do dalších vývodů souhlasí dovolací soud s právním názorem, z něhož vycházely nižší soudy. Zřízení vládního komisaře, k němuž došlo výnosem politického zemského úřadu v Brně ze dne 5. listopadu 1918, bylo opatřením, jež má na mysli § 33 posl. věta uvedeného zákona (obecního zřízení brněnského) pro případ, že místodržitel rozpustil obecní radu. Tehdy nedošlo sice k rozpuštění, ale nastal případ takřka totožný a co do důsledků stejný, t. j. že jak starosta obce, tak i převážná část obecních starších vzdala se úřadu, takže obec brněnská byla bez zákonného zástupce. Bylo proto třeba opatření potřebného k zatímní správě obecních věcí až do volby nového zastupitelstva, k čemuž byl povolán právě uvedený dozorčí úřad státní, označený v §u 33. Nezáleží při tom na znění jmenovacího dekretu, neboť ani tím nemohlo býti nic změněno na předpisu §u 33, jenž zůstal v platnosti i po převratu. Podle tohoto zákonného předpisu jest uvažovati o tom, jak dalece byl vládní komisař oprávněn zastupovati žalující obec a činiti za ni platné a závazné projevy. Jako pouhý správce (gerent) byl vládní komisař oprávněn jen k zatímní správě obecních věcí, t. j. k opatřením, jichž bylo třeba k udržení řádného chodu obecního hospodářství, k odvrácení škody a ztráty, tudíž jen k opatřením běžného rázu bez zásahu do majetkového stavu obce a jeho podstaty, jež musila zůstatí nezměněna po dobu zatímné správy. Více práv neposkytl vládnímu komisaři ani jmenovací dekret, jímž byl výslovně pověřen jen vedením správy obecních záležitostí. K vedení této správy nenáleží zcizení nemovitostí, leda že by šlo o odvrácení hrozící škody, což však nebylo žalovanou stranou tvrzeno, tím méně prokázáno. Že zcizení nemovitého jmění není věcí běžné správy, vyplývá z §u 62 c. zák., podle něhož rozhodnutí o tom vyhrazeno jest obecní radě, a to ještě za šetření náležitostí vytčených v §u 68 f), po případě dalších náležitostí, vytčených v §u 56 předposlední větě. Nebyl proto vládní komisař oprávněn zciziti bez uvedené podmínky hrozící škody obecní jmění, zejména nemovitost. Pokud tak učinil, nelze uznati jednání jeho platným a závazným pro obec jím zastoupenou, ježto právomoc jeho jako zástupce obce vymezena byla zákonem a byl proto dosah jeho právomoci znám i druhé smluvní straně. Jakmile vládní komisař překročil jako zástupce obce meze svého oprávnění, nemohly z jednání jeho vzejíti závazky pro obec jím zastoupenou. Jak bylo zjištěno a jak sami dovolatelé připouštějí, nebylo úmyslem vládního komisaře překročiti podpisem kupní smlouvy meze jeho oprávnění a zciziti samovolně nemovitost, ježto byl přesvědčen, že podpisem smlouvy za obec provádí platné usnesení obecní rady, k němuž podle jeho mínění došlo dne 2. listopadu 1918, t. j. před jeho ustanovením. K usnesení tomu nelze však přihlídnouti, neboť žalovaná strana podle svého skutkového přednesu vyloučila sama usnesení ze dne 2. listopadu 1918, jako základ kupní smlouvy, čímž uznala, že podpis kupní smlouvy komisařem nebyl pro-

vedením zmíněného usnesení. Zůstává tudíž jedině tato smlouva, jejíž podpis vládním komisařem přesahoval však meze, vyměřené mu zákonem i jmenovacím výnosem, takže nelze jej uznati jako právní jednání obce jím zastoupené při běžné správě obecních věcí, a nemá proto právního účinku, jež přikládá jí žalovaná strana. Nemohl proto podpis kupní smlouvy vládním komisařem nahraditi náležitosti předepsané předpisy shora uvedenými ke platnému zcizení obecních nemovitostí, a nelze proto písemnou kupní smlouvu uznati jako náhradu za listinu vyhovující předpisu Šu 75 uved. zákona. Další důsledky z toho vyplývající byly správně dovozeny i odvolacím soudem, a poukazují se dovolatelé po této stránce na předchozí důvody k odst. 1. a 2. dovolacího spisu.

Čís. 6495.

Dražební řízení pro více pohledávek nelze odložit, byla-li podána opoziční žaloba pouze ohledně některých z nich.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1926, R I 907/26.)

Návrhu dlužníka, by byl povolen odklad dražebního řízení, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle Šu 206 ex. ř., odloží-li se neb zruší-li se dražební řízení z důvodu, který neúčinkuje stejně proti všem věřitelům, kteří postupují dražebním řízením (§§ 35 až 37, 39, 40, 145, 188, 200 čís. 3 a 201), pokračuje se v dražebním řízení pro ostatní vymáhající věřitele. Dražební řízení vnucenou dražbou dlužníkovy mlýna bylo zahájeno usnesením zemského civilního soudu v Praze ze dne 1. července 1924, jímž byla vnucená dražba povolena Dru Viktoru K-ovi pro jeho vykonatelnou pohledávku 17.000 Kč. K tomuto dražebnímu řízení přistoupila pak vymáhající věřitelka, Městská spořitelna v B. a to 1. nejprve ohledně své vykonatelné pohledávky úroků 13.000 Kč z knihovního kapitálu 250.000 Kč, když jí k vydobytí této pohledávky byla povolena vnucená dražba téhož mlýna usnesením zemského civilního soudu v Praze ze dne 3. března 1925. Přístup byl povolen usnesením exekučního soudu ze dne 27. října 1926. 2. Dále ohledně pohledávek jistinných 150.000 Kč a 300.000 Kč, když jí byla povolena vnucená dražba mlýna k jich vydobytí usnesením zemského civilního soudu v Praze ze dne 1. února 1926. Přístup k dražebnímu řízení povolil exekuční soud usnesením ze dne 8. února 1926. Žalobou opoziční ze dne 21. srpna 1925 domáhá se dlužník Jaroslav B. proti vymáhajícím věřitelům Dru Viktoru K-ovi a proti Městské spořitelně v B. uznání, že jich vykonatelné pohledávky 17.000 Kč a 13.000 Kč jsou neúčinné a nevykonatelné (správně že nejsou po právu), jakož i zastavení a odkladu veškerých exekučních úkonů, zejména exekuce vnu-